

ACTE DE LLIURAMENT DE LA MEDALLA D'HONOR DEL PARLAMENT A LA SRA. ROSER CAPDEVILA I VALLS

Palau del Parlament, 18 de maig de 2010

Il·lustres membres de la Mesa del Parlament, honorable conseller de Cultura, senyores diputades, senyors diputats, benvolguda Roser i família, senyores i senyors, la Mesa del Parlament és formada per representants de tots els grups parlamentaris, persones que, per tant, representem visions ben diferents de la societat i del país. Que ens posem d'acord, que arribem al consens per a concedir la distinció de la Medalla d'Honor del Parlament a Roser Capdevila és un fet indicatiu del reconeixement plural, generalitzat, que ella ha assolit entre el conjunt de la societat catalana.

La seva és una trajectòria professional de prestigi i èxit, que ha recollit nombroses distincions i elogis. I a la gran qualitat professional, hi ha afegit una immensa qualitat humana, que n'ha fet una persona apreciada i estimada. Fins i tot, en el seu honor, s'ha posat el nom de Roser Capdevila a una escola de Polinyà i a una altra de Terrassa.

Roser Capdevila, amb la seva imaginació, amb els seus dibuixos, amb els seus treballs, ha fet i encara fa moltes i diverses contribucions al nostre país. Amb humor, amb originalitat, ha ofert entreteniment, ha regalat moments màgics, ha produït milers –milions– de somriures. Els seus personatges, les seves històries, universals i alhora properes, han captivat l'atenció de nenes i nens d'arreu del món. I els ha ajudat en el seu aprenentatge; els ha apropat a figures i fets històrics, a grans obres de la cultura, i amb els seus contes els ha transmès valors

importants, valors preuats per a la convivència i el progrés, valors socials, valors culturals, valors d'humanitat.

Permetin-me un incís. Parlar de valors, promoure valors ha estat vist en algun moment com una cosa carrinclona, antiga. Les crisis actuals tenen les seves arrels precisament en una certa crisi de valors socials i col·lectius, tenen la seva causa d'origen en el triomf de valors negatius, com la cobdícia, l'individualisme, i en l'obsessió pels rendiments immediats, en lloc de la mirada a mitjà i llarg termini, que és imprescindible per al bé col·lectiu.

En aquest sentit, no oblidem mai que el futur el faran realitat els que ara són infants. Per tant, els valors que ara els inculquem seran un fet determinant per al futur de la societat i per al país. No ho menystinguem; que les urgències no ens facin oblidar l'important. I, en aquest sentit, el que ha fet Roser Capdevila és més important del que podem copsar. Els seus contes, els seus personatges han estat una eina preciosa per a educar.

Ni tan sols el Parlament ha pogut resistir-se a l'encant de les seves creacions, i li vam demanar col·laborar en una edició en què les Tres Bessones expliquen l'origen del Parlament, què és i com funciona la nostra institució, amb l'objectiu que mares, pares, nenes i nens tinguin major coneixement de la institució que representa políticament la pluralitat del poble català.

Per altra banda, en un país com el nostre, en què la llengua va ser perseguida i prohibida a les escoles per a unes quantes generacions, en què és tan difícil portar els infants a veure cinema en català –esperem que amb la nova llei s'arregli– o jugar a videojocs en català, en què el català té una presència minoritària a la televisió o en l'oferta de revistes i publicacions, en aquest context difícil per a l'ús normalitzat de la nostra llengua, Roser Capdevila també hi ha posat el seu gra de sorra. Ha ajudat xiquetes i xiquets, mares i pares a apropar-se

a la llengua catalana, a usar-la correctament, a estimar-la. Roser Capdevila també ha contribuït a la normalització del català, i així ho hem volgut reconèixer en el text de l'acord de la Mesa que li atorgava la medalla.

Les seves contribucions no acaben aquí. També cal destacar la seva participació en iniciatives socials. Per exemple, enguany, per la Diada de Sant Jordi, no era difícil trobar-se amb els Xuklis, personatges que ha creat per ajudar la Fundació Privada de Nenes i Nens amb Càncer. I això no és una excepció ni un fet puntual. Al llarg dels anys ha col·laborat amb altres causes, amb altres entitats, com la Fundació Josep Carreras contra la Leucèmia o Intermón-Oxfam. Sovint expliquem amb orgull que el poble català és un poble solidari, i hi ha infinitat de xifres per a demostrar-ho. I, a més de xifres, hi ha infinitat d'exemples personals; la Roser Capdevila n'és un altre.

També cal destacar la seva contribució a la indústria cultural catalana. Les seves creacions han esdevingut un èxit, en especial les Tres Bessones, fet que s'ha plasmat en edicions de llibres, sèries d'animació, CD-ROM educatius, revistes; fins i tot em consta que hi ha un projecte en marxa per a anar al cinema. Les Tres Bessones i la Bruixa Avorrida han esdevingut un petit clàssic dins la cultura catalana i un producte d'èxit de la indústria audiovisual i editorial a nivell internacional. La capacitat creativa de Roser Capdevila és, per tant, un element nuclear que ha generat una important activitat productiva, dins el país, però també amb capacitat exportadora, un fet que en temps de crisi econòmica mereix també ser remarcat: la importància de la creativitat en l'activitat productiva. El vessant productiu, generador de riquesa, de la cultura mereix ser reivindicat.

Però la cultura té un valor superior en si mateixa, com a transmissió de maneres d'entendre el món, de veure'l, de viure'l, de somiar-lo. La cultura és l'expressió d'allò que som, d'allò que somiem ser. El treball de Roser Capdevila ha creuat fronteres, i això n'ha fet no només un referent de la nostra cultura, sinó també de

la nostra projecció internacional. Més encara, per un detall gens menor: els seus contes, que són universals, són plens de referències a Catalunya, són plens d'elements d'identitat catalana. En aquest sentit, el seu també és un exemple del fet que ser global no requereix renunciar a la identitat, sinó al contrari, que és des de la pròpia identitat que esdevenim universals. Tot plegat –les seves creacions en diferents àmbits, les il·lustracions, els guions gràfics– constitueix una mirada entranyable, divertida i pedagògica al món i ha ajudat a fer la vida una mica millor a milers de persones.

Cal que la societat catalana sigui conscient de les moltes coses que es fan bé en aquest país, i especialment en aquests moments difícils i complicats. En moments de crisi és quan més hem de valorar allò que es fa bé en aquest país. I, si m'ho permeten recordar, se'n fan moltes de coses bé en aquest país, a Catalunya; per exemple, la gran tradició d'il·lustradors amb què compta Catalunya. Posem-ho en valor, si us plau. I, per tant, és bo que el país conegui l'exemple inspirador de persones com Roser Capdevila, no només pel seu èxit professional, sinó també pels valors culturals i socials que ha encarnat al llarg de la seva trajectòria, pel seu compromís amb el país, amb la cultura, però sobretot amb la creativitat i amb el poder de la imaginació.

Roser Capdevila, per tant, mereixia un reconeixement, un agraïment solemne del seu poble, del seu país. I aquesta distinció que avui li ha atorgat el Parlament de Catalunya intenta ser aquest gest. Potser no podrà esmicolar la medalla i repartir-la, com ha dit que voldria. Però, sincerament, crec que no cal. És molt el que ha donat, és molt el que encara ens dóna, en forma d'imaginació i d'exemple. Avui tocava donar-li les gràcies. A més a més, estic convençut que no només Massimo D'Alema esmorzava amb les Tres Bessones; estic convençut també que consellers, presidents de parlament, fins i tot, diputats, alcaldes que tenen fills o filles en l'edat pròpia esmorzaven sovint amb les Tres Bessones.

Ernest Benach i Pascual
President

I amb agraïments, també, vull cloure aquest acte, sobretot a totes les persones que l'han fet possible, a les moltes complicitats que hi hem trobat, a tots els presents per la seva assistència i per acompanyar la Roser en aquest moment especialment solemne.

Moltes gràcies, Roser.